

Arrest

nr. 142 837 van 7 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE MULDER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 december 2012 een eerste asielaanvraag in. Op 26 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing vanwege de laattijdigheid van het verzoekschrift (RvV 13 januari 2014, nr. 116 770).

Op 13 januari 2015 werd verzoeker bij een administratieve controle door de politie opgepakt vanwege zijn illegale verblijf in België en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, waar hij op 26 januari 2015 een tweede asielaanvraag indiende. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag op 26 januari 2015, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2015 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, gezien verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Op 26 februari 2015 diende verzoeker voor de derde maal een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal sloot op 6 maart 2015 deze derde asielprocedure af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 18 maart 2015 bij arrest nr. 141251. Een repatriëring was voorzien en verzoeker diende op 20 maart 2015 vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM) voor de vierde maal een asielaanvraag in. Uit de schriftelijke verklaring van uw huidige vierde asielaanvraag blijkt dat u voor deze vierde aanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt, doch verwijst naar de documenten die u eerder neerlegde. Daarnaast vraagt u meer tijd om nieuwe documenten over de eerder door u aangehaalde zaak neer te kunnen leggen. Deze aanvraag werd door de commissaris-generaal eveneens afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaans staatsburger van Butt-origine, afkomstig uit Sialkot. U verliet uw land van herkomst op 15 november 2012 nadat u en uw neef U. F. (ov 7630078) onterecht beschuldigd werden van de moord op de eigenaar van een busmaatschappij en jullie zowel door de politie als door de entourage van de vermoorde man gezocht werden. U reisde illegaal naar Europa en diende op 19 december 2012 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze aanvraag werd op 26 augustus 2013 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan jullie relaas geen geloof kon worden gehecht. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op formele gronden (op datum van 13 januari 2014). Ook de aanvraag van uw neef, die op dezelfde asielmotieven berustte als de uwe, werd door het CGVS afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij tekende tegen deze beslissing geen beroep aan.

Op 13 januari 2015 werd u bij een administratieve controle door de politie onderschept en werd u vanwege uw illegale verblijf op Belgische bodem overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, waar u op 26 januari 2015 een tweede asielaanvraag indiende. Uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat u voor deze tweede aanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt, doch verwijst naar de documenten die u eerder, in het kader van uw eerste asielaanvraag, neerlegde. Het Commissariaat-generaal sloot op 30 januari 2015 deze tweede asielprocedure af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 26 februari 2015 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in. Uit de schriftelijke verklaring van uw derde asielaanvraag blijkt dat u zich op dezelfde feiten baseert. U legt ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag volgende documenten neer: een arrestatiebevel (stuk 1), een attest van de rechtbank van Saddar Gujranwala (stuk 2) en twee identieke krantenartikels over een demonstratie ter ondersteuning van u (stukken 3 en 4). Het Commissariaat-generaal sloot op 6 maart 2015 deze derde asielprocedure af met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep dat u tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 18 maart 2015.

Op 20 maart 2015 diende u vanuit het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM) voor de vierde maal een asielaanvraag in. Uit de schriftelijke verklaring van uw huidige vierde asielaanvraag blijkt dat u voor deze vierde aanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt, doch verwijst naar de documenten die u eerder neerlegde. Daarnaast vraagt u meer tijd om nieuwe documenten over de eerder door u aangehaalde zaak neer te kunnen leggen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. U had uw land van herkomst verlaten omdat u en uw neef U. F. (OV 7.630.078) onterecht werden beschuldigd van moord op de eigenaar van een busmaatschappij en jullie zowel door de politie als door de entourage van de vermoorde man gezocht werden (1e AA). U verklaarde in het kader van uw derde asielaanvraag dat uw leven bij terugkeer in gevaar is en u legde

ter ondersteuning van uw relaas nieuwe bewijsstukken neer. In het kader van uw huidige vierde asielaanvraag verwijst u naar dezelfde feiten en documenten, stelt u nog steeds dat uw leven bij terugkeer in gevaar is en vraagt u meer tijd om nieuwe documenten te kunnen voorzien (4e AA DVZ schriftelijke verklaring, pt. 1.1).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze vaststelling is gebaseerd op talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en deze van uw neef U. F.. Het beroep dat u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig maakte werd verworpen vanwege de laattijdigheid van uw verzoekschrift. Bijgevolg blijft de eerdere beoordeling van het CGVS overeind. Uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken had aangebracht die betrekking hadden op uw asielverzoek. U ging tegen deze weigeringsbeslissing niet in beroep. Bijgevolg blijft de eerdere beoordeling van het CGVS overeind. Uw derde asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen had afgelegd. Het CGVS merkte daarnaast op dat de nieuwe documenten die u aanbracht ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag louter kopieën zijn en de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is. Bovendien werd er in het door u neergelegde krantenartikel geen enkele context geschetst van de aangehaalde problemen, zou het krantenartikel dateren van 2012 - waardoor u het reeds eerder zou moeten hebben kunnen voorleggen- en bleek het attest van de rechtbank slechts een verklaring van een advocaat is, wat alleen al omwille van de relatie advocaat-cliënt een beperkte objectieve waarde heeft. De documenten bleken bijgevolg niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Het beroep dat u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig maakte werd verworpen. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kan minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw vierde asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegt, evenmin nieuwe documenten neerlegt en louter verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Heden haalt u immers geen enkel nieuw element aan. Dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag bovendien vraagt om meer tijd om originele documenten te kunnen voorleggen, is uiteraard weinig serieus. U heeft daarvoor immers ruimschoots de tijd gehad. Daarnaast liet u ook optekenen af en toe contacten met uw vrienden te onderhouden en dat in verband met uw problemen.

Aangaande het risico blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij verwijdering naar Pakistan, blijkt uit de beschikbare informatie (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een

gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag dd. 30/01/2015, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis in dat op 16/06/2014 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven (artikel 8 juncto 12 EVRM) en schending van het recht op leven (artikel 2 EVRM) en schending van het verbod op foltering (artikel 2 EVRM).

2.3. Verzoeker zet niet concreet uiteen op welke wijze artikelen 8 en 12 van het EVRM met het bestreden arrest zouden zijn geschonden. Deze onderdelen van het tweede middel zijn in die mate niet-ontvankelijk.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker meent dat *“Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het bevel het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Staten Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta te verlaten en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.(...) De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de duidelijke redenen (geen algemene veronderstellingen) te kennen”*.

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad benadrukt echter dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Dit middel mist dan ook juridische grondslag.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich steunt op vorige asielaanvragen en op de onterechte beschuldiging, van hem en zijn neef, van de moord op de eigenaar van een busmaatschappij en dat de documenten uitsluitend betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvragen had aangebracht.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag op 19 december 2012, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas omwille van de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoekers verklaringen en die van zijn neef. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing vanwege de laattijdigheid van het verzoekschrift (RvV 13 januari 2014, nr. 116 770). In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag op 26 januari 2015, nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 januari 2015 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, gezien verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in bij de Raad. In 's Raads arrest nr. 141251 van 18 maart 2015 werd geoordeeld dat verzoekers derde asielaanvraag ongegrond was. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker heeft bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe verklaringen, noch nieuwe documenten voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter terechtzitting stelt verzoeker aanvullende stukken te hebben met name twee aanhoudingsbevelen, verschillende documenten over de moord op B.H. (een politierapport, een overlijdensakte en medisch verslag, en persartikels).

2.10. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.11. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag op 26 februari 2015 bracht verzoeker volgende nieuwe stukken aan: -een faxkopie van- een arrestatiebevel, van attest van de rechtbank van Saddar Gujranwala en van twee krantenartikelen over een demonstratie.

2.12. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.” Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.13. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.14. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet in aanmerking komt, gezien:

(i) de neergelegde documenten slechts fotokopieën betreffen, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X);

(ii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratie dossier, blijkt dat er in verzoekers land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, wat tot het besluit voert dat de bewijswaarde van de stukken gering is;

(iii) de documenten niet vergezeld zijn van een eensluidend verklaarde vertaling waarbij dergelijke stukken conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen;

(iv) Voorts kan niet blijken welke stukken verzoeker nu voor het eerst neerlegt ter terechtzitting. Immers uit 's Raads arrest nr. 141251 van 18 maart 2015 kan blijken dat verzoeker ook gelijkaardige stukken heeft neergelegd waarvan werd gesteld: “(...) (iii) *in het krantenartikel geen enkele context wordt geschetst van de aangehaalde problemen; (iv) het krantenartikel betrekking heeft op problemen in het jaar 2012, doch verzoeker ze slechts nu neerlegt; (v) het attest van de rechtbank slechts een verklaring van een advocaat is, wat alleen al omwille van de relatie advocaat-cliënt een beperkte objectieve waarde heeft*”.

Het is dan ook niet ernstig om zonder minimale nuttige gegevens fotokopieën van stukken neer te leggen. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.15. Waar verzoeker nog tijd vraagt om originele stukken neer te leggen, stelt de Raad vast dat de feiten reeds dateren van 2012 en hij aldus ruim de tijd had om alle nodige informatie op te vragen.

2.16. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat uit de informatie van de commissaris-generaal (“COI Focus: Pakistan: Het risico bij terugkeer in het geval van gedwongen verwijdering” van 4 november

2014) niet blijkt dat Pakistaanse asielzoekers die (gedwongen) verwijderd worden naar hun land van herkomst, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.17. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.18. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”.

2.19. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK